

מסורת הש"ס

כל כתבי פרק ששה עשר שבת

קכב.

עין משפט
נר מצוה

א מ"י פ"ג מהלכות
מחללות אסורות שרי
פגם לארץ קלה טור שרי
י"ד יומין קל ספק א
י"ד יומין קל ספק ב
א מ"י פ"ג מהלכות
שבת הלכה ב ב פגם
לארץ קלה טור שרי
רע"י ספק א וימין ספק
ספק י"ד י"ד
ב ב מ"י וסמך ש
ט"ו"ע ארץ פגם
ספק י"ד י"ד
ב ב מ"י פ"ג מהלכות
שבת הלכה ב ב פגם
לארץ קלה טור שרי
רע"י ספק א וימין ספק
ספק י"ד י"ד
ב ב מ"י פ"ג מהלכות
שבת הלכה ב ב פגם
לארץ קלה טור שרי
רע"י ספק א וימין ספק
ספק י"ד י"ד

רב נסים גאון

א משום דסבר לה כר
אליעזר דלא חישי לזיופא
ומיטרא דרי אליעזר כספי
ע"ז אין מעמידין בהמה ודף
לא דמיא אחר הלוקח
ואחר חשבוני בית כר, ר
אליעזר סבור בשמירה
ואמר מר סבר כי פליגי
רבנן עליה דרי אליעזר
בחומם אחר כר, ובפרק
השוכר את הפועל וכו' ודף
100 אבדו וכו' מאחר דקיימא
לן בוחה דרשב"י ובוותיה
דרי אליעזר דלא חישי
לזיופא.

סליק פירק כל כתבי
הקורס

אמר ליה באותן של בית אביך. פי' שהם גדולים או קטנים
דלית להו מדיקדק כמו שפירשתי לעיל (דף לה.) י"ד:
משתמש ישראל אחריו. ולא גורמין שמה יליק כדגורמין
בפ"ק דביצה (דף ג.) פירות הנושרין שמה יעלה
ויחלוש ונמשקין שונו שמה יקמוט
משום דמחייב ומלשם הם קלים
לעשות ואדם לטוב אחריהם לפי שהן
דבר אפילו אצל ככל הני דהכל אינן
קלין לעשות כל כך ואין אדם לטוב
אחריהן: ואם בשביל ישראל אביו.
נראה דאסור לכל ישראל דדוקא כחוק
למחוס דרבנן אמר בפרק ככל
מעריך (שחינוך דף מ.) ובאין דגין
(יבנה דף כה.) הכל בשביל ישראל זה
מותר לישראל אחר אצל באיסורא
דאורייתא כי הכל לא ואע"י דישאל
הבשיל בשבת בשוגג יאכל החסם לא
חישינן אי שרית ליה לאכול דילמא אמי
לכשלי במזיד דהא איכל אסור
סקילה וחמיר עליה אצל כגכרי
העושה לגורן ישראל אי שרית ליה
אמי למימר לנכרי לעשות בשבילי ולא
דמי להא דלמך לעילי נכרי שגא
לכנות אין אומרים לו כנה ואל מכנה
והכל אסור כשעשה בשביל ישראל
דכי אמרינן נכרי אדעתא דנפשי
קא עביד כ"מ ככרי וכו' ולא כו' שאין
ישראל נהנה במעשה הנכרי אצל הכל
שגוף ישראל נהנה במעשה של נכרי לא
אמרין אדעתא דנפשיה קעביד
הואיל והנכרי ממכין להנחתו כן
פירש ריבנו שמואל הקוקן:

משקה אחריו ישראל ואם בשביל
ישראל אביו. אומר ר"ת
מדנקט בהמה ולא נקט מילא מים
לעצמו דדוקא להשקות בהמה אסור
משום שלא היה יכול להביאה לתוך
הבית אלא הוא עצמו שרי דמטפס
ועולה מטפס ויורד וכו'ן שיכול ליכנס
לתוך הבית ולשמוט לא אסור לו בשביל
שמילא אומם נכרי והא דלסרינן
בגמרא נכרי שליקט עשבים לגורן
ישראל אע"י דישאל יוכל להעמיד
בהמה על גבי העשבים במחזור
אומר ר"ת דהתם נמי איירי במי
עברי דנחש שלא היה יכול ל"לכיה
הנהמה לשם ואע"י דק"י כגא דמילא
מיס משום חידוש דהיתרא קמי לה
דמוכח בגמרא מיהא בהמה משום
איסורא נקט לה וה"ר אליהו הביא
רואה להחיר מפירות שילאו חוק
למחוס וחזרו שלא הפסידו הימין

הראשון כדלמך בפרק מי שהוציא (שחינוך דף מה.) ה"ה המים
שמחילה היה יכול לו (א) לנא שם והביאו דרך ר"ה דרשו ולא דמי
דהתם לא אשכנחא נהו איסורא דאורייתא מיהו לענין אותו ישראל
ישראל כנהמה רגילה לשמות הרבה אצל ישראל עצמו פשיטא דשותא אחריו דליכא למיחש כולי האי דילמא אמי לאפושזי בשביל
הרבה לגורן ולגורן ישראל ולפי זה אם נמשכו המים לגורן ישראל זה אסור לכל ישראל אי איכלא דאורייתא כגון שמיכס דרך
ה"ר או מר"ה לר"ה אצל כדמלית שרי לישראל אחר ויש שרזי לומר דדוקא שמה אסורה אצל לרחוק ידיו ורגליו ושאר שמשינן שרי
כדלמך בפרק חרש (יבמות דף קד.) רבי יצחק אייכסו ליה מפמחות דבי מדרשא כו' אמר ליה דבר טליא וטלימא ליטיליו התם דאי משכח
לכו מיימי וכו' אלמא יכולין ליהנות ממפמחות להשתמש בהם בשבת ואין נראה לר"י כלל דהתם אין עושין לדעת ישראל ועוד דהרי כגא וגר
וכמה דברים דאסור להשתמש בהם בשבת כשעשין לגורן ישראל ה"ה לא שגא שמה לא שגא שאר שמשינן אסרי:

א"י והאמר רב הונא אביר רב חנינא פשיטא אדם בו אב"א ע"י גבי מוקצה. והני עשבים נמי מוקצין וינהו שולקטו היום מן
המחזור וכו' ולמא דק"י ברייתא רבי שמעון היא דלית ליה מוקצה וי"ל דמשני לה אפילו כר' יהודה א"י מודה ר"ש במוקצה
דמחזור כדפי' בקיטורס בפרק אין דגין (יבנה דף מה.) מדלא ליקטין ממחזור אקליניו והיו כגורגות וצמחין ובריש ביצה (דף ג.)
דלמך פירות הנשרים משום גזירה שמה יעלה ולא אסור להו משום מוקצה משום דמוכחים לעוררים כי היכא דנמקסו שנהו (פסחים
דף ט.) והכל איירי כשאין בהמה יכולה לנא וללכול מן המחזור ולהכי הוי מוקצה א"י עשבים מוקצין הם אפילו לר"י לפי שאינו יושב ומתפש
שליקטום אצל כגרי יושב ומתפש ממי יכנה כדלמרינן לעיל (דף מו.) וכן פירות הנשרין יושב ומתפש ממי יפלו ולהכי אי לא טעמא
דשמה יעלה ומלשם הוה שרי: **במעמד** אדם בהמה ע"י עשבים בשבת. כדדריש בגמרא למען ימות שורו וחמורו וגו' יכול לא
ייעמו תולש לא ייעמו עוקר ת"ל למען ימות ואין זה נוח אלא לער. ר"ת: **אמר** אב"י ש"א בפני חור. נראה לר"י דמודה אבי
דגר לאחד גר למאה אלא דסגר דהכל אם היה בפניו עיקר היה נעשה לגורן ר"ג שהיה נשאו ושר ור"ג כשפניה:

של בית אביך. דקטנות היו אצל גדולות אדם קובע להם מקום:
קרונות. עשויות לבני אדם: אי משום דסגר כרבי אליעזר. דלמך
במסכת ע"ז (דף לה.) אין מותר בחומם אחד: אי משום אימא דבי
נשיא. שהיה הנכרי המביאו ירא מן הנשיא שהיה שליט על פי
המלכות. ומשום דארי ר' אבה בר
כהנא לעיל גבי נחש נקט כל הני
בשמה: **במתני'** אם בשביל ישראל
אסור. מדרבנן: מילא מים. מבזר
כר"ר: כגא. עושין כספיה גדולה
ליד כו מוקפיה ליכנה: **גמ'** גר
לאחד גר למאה. כיון דנכרי לגר
הדליקו ליכא למימר דבשביל ישראל
אסור: כגא למא לי. הא דומיא דגר
הוא כגא לאחד דכנה למאה: **מאכיל**
אחריו ישראל. אה בהמה. ואחריו
דוקא נקט כדלמך דנכרי לגורן עצמו
עביד: **אכל מכירו אסור.** קס"ד
דעביד נמי אדעתא דידיה: **מעמיד**
אדם כהמהו על גבי עשבים.
מחזירים: כגא. לרעות וליכא
למגור שמה יתלש ואיכיל: ואינו
מעמיד ע"ג מוקצה. שמה יעול כידו
ואיכיל וכו' נמי מוקצין וינהו לגבי
טלטול דלמחול הוה מחזירין: דקא"ס
ליכא **באסא**. שלא תפנה למקום אחר:
ואולא ואכלה. אצל הוא אינו עומד
על העשבים קרוב להם דנימוש שמה
יעול ואיכיל: **מכירו הוה.** שהרי
כספיה היה נא עמו: **שלא בפניו**
הוה. כשעשאו לא היה רבן גמליאל
שם דניוקין ליה: **גר לאחד גר**
למאה. כגא לאחד כגא למאה אצל
גבי עשבים כשהוא מכירו מרבה
בשבילי: **הואיל ושלל בפניו כו.** קשיא
לדנא דשמעין מינה דכפניו אסור
ואע"י שאין לא מרבה בשבילי: **אסור**
אימא הואיל ועשאו נגר כו. וטעמא
לא משום שלא בפניו הוא אלא הכי
הוה מעשה: **מותר לרחוק כה מיד.**
למולא שבת: **ככדי שיחמו חמין.**
שלא יהנה כמה שחממו להם בשבת
וכן ככל מעשה שבת נחמו חממים
שיער להחמין לערב ככדי שיעשו. והא
הכל דחיימו לאחד חממו למאה דכנת
אחת ממחממן וקמי אס רוב ישראל דהוי
דומיא דמכירו דמסקי אדעתיה לעשות
אף בשבילי אסור ואע"י דשלל בפניו
קשיא דין לאכ"י דין לרנא: **אדעתא**
דרכה מחממי. ויסקר מילול השבת
בשבילי אצל נכרי וישראל דנכרי
אדעתא דנפשיה הוא דעביד שרי
לאכ"י שלא בפניו ולרנא אפי' בפניו: **גר**

הדלוק במפיסה. של בני אדם: אם רוב ישראל אסור. והא הכה דהוי דומיא
דמכירו הואיל ורובה אסור דעמיה להדליק אף בשבילי וקמי אסור:
עצמו לא מצינו חילוק ור"י אומר דה"ה לישראל עצמו ויהא אסור ויהא
ישראל כנהמה רגילה לשמות הרבה אצל ישראל עצמו פשיטא דשותא אחריו דליכא למיחש כולי האי דילמא אמי לאפושזי בשביל
הרבה לגורן ולגורן ישראל ולפי זה אם נמשכו המים לגורן ישראל זה אסור לכל ישראל אי איכלא דאורייתא כגון שמיכס דרך
ה"ר או מר"ה לר"ה אצל כדמלית שרי לישראל אחר ויש שרזי לומר דדוקא שמה אסורה אצל לרחוק ידיו ורגליו ושאר שמשינן שרי
כדלמך בפרק חרש (יבמות דף קד.) רבי יצחק אייכסו ליה מפמחות דבי מדרשא כו' אמר ליה דבר טליא וטלימא ליטיליו התם דאי משכח
לכו מיימי וכו' אלמא יכולין ליהנות ממפמחות להשתמש בהם בשבת ואין נראה לר"י כלל דהתם אין עושין לדעת ישראל ועוד דהרי כגא וגר
וכמה דברים דאסור להשתמש בהם בשבת כשעשין לגורן ישראל ה"ה לא שגא שמה לא שגא שאר שמשינן אסרי:

א"י והאמר רב הונא אביר רב חנינא פשיטא אדם בו אב"א ע"י גבי מוקצה. והני עשבים נמי מוקצין וינהו שולקטו היום מן
המחזור וכו' ולמא דק"י ברייתא רבי שמעון היא דלית ליה מוקצה וי"ל דמשני לה אפילו כר' יהודה א"י מודה ר"ש במוקצה
דמחזור כדפי' בקיטורס בפרק אין דגין (יבנה דף מה.) מדלא ליקטין ממחזור אקליניו והיו כגורגות וצמחין ובריש ביצה (דף ג.)
דלמך פירות הנשרים משום גזירה שמה יעלה ולא אסור להו משום מוקצה משום דמוכחים לעוררים כי היכא דנמקסו שנהו (פסחים
דף ט.) והכל איירי כשאין בהמה יכולה לנא וללכול מן המחזור ולהכי הוי מוקצה א"י עשבים מוקצין הם אפילו לר"י לפי שאינו יושב ומתפש
שליקטום אצל כגרי יושב ומתפש ממי יכנה כדלמרינן לעיל (דף מו.) וכן פירות הנשרין יושב ומתפש ממי יפלו ולהכי אי לא טעמא
דשמה יעלה ומלשם הוה שרי: **במעמד** אדם בהמה ע"י עשבים בשבת. כדדריש בגמרא למען ימות שורו וחמורו וגו' יכול לא
ייעמו תולש לא ייעמו עוקר ת"ל למען ימות ואין זה נוח אלא לער. ר"ת: **אמר** אב"י ש"א בפני חור. נראה לר"י דמודה אבי
דגר לאחד גר למאה אלא דסגר דהכל אם היה בפניו עיקר היה נעשה לגורן ר"ג שהיה נשאו ושר ור"ג כשפניה:

הראשון כדלמך בפרק מי שהוציא (שחינוך דף מה.) ה"ה המים
שמחילה היה יכול לו (א) לנא שם והביאו דרך ר"ה דרשו ולא דמי
דהתם לא אשכנחא נהו איסורא דאורייתא מיהו לענין אותו ישראל
ישראל כנהמה רגילה לשמות הרבה אצל ישראל עצמו פשיטא דשותא אחריו דליכא למיחש כולי האי דילמא אמי לאפושזי בשביל
הרבה לגורן ולגורן ישראל ולפי זה אם נמשכו המים לגורן ישראל זה אסור לכל ישראל אי איכלא דאורייתא כגון שמיכס דרך
ה"ר או מר"ה לר"ה אצל כדמלית שרי לישראל אחר ויש שרזי לומר דדוקא שמה אסורה אצל לרחוק ידיו ורגליו ושאר שמשינן שרי
כדלמך בפרק חרש (יבמות דף קד.) רבי יצחק אייכסו ליה מפמחות דבי מדרשא כו' אמר ליה דבר טליא וטלימא ליטיליו התם דאי משכח
לכו מיימי וכו' אלמא יכולין ליהנות ממפמחות להשתמש בהם בשבת ואין נראה לר"י כלל דהתם אין עושין לדעת ישראל ועוד דהרי כגא וגר
וכמה דברים דאסור להשתמש בהם בשבת כשעשין לגורן ישראל ה"ה לא שגא שמה לא שגא שאר שמשינן אסרי:

